

låntager og hans virksomhed. Det vil måske blive anført, at pengemarkedet er så stramt, at bankerne ikke kan skaffe de penge, der er hårdt brug for. Det er rigtigt, men situationen bliver ikke bedre, når staten først tager de penge ud af markedet, som den vil udlåne til nogle enkelte formål.“

Lovforslaget vandt ikke tilslutning fra *handelsministeren*, der fandt det indeværende tidspunkt med dets stramme pengemarked og høje renteniveau lidet egnet til at foretage den foreslåede ændring i loven. Ministeren anførte videre, at når en garantiordning, der virker fortræffeligt, for så vidt angår eksportkreditter, ikke er en lige så god hjælp, når det drejer sig om industri- og håndværkslån, er forklaringen den enkle, at det for eksportkreditens vedkommende drejer sig om kortvarige engagementer til fremskaffelse af driftskapital, hvilket er en sædvanlig bankforretning, hvorfor det i disse tilfælde er naturligt med en garantiordning. Drejer det sig om anlægskapital, altså om lange lån, er der derimod tale om en finansieringsform, som ikke er udpræget bankmæssig, ligesom det måtte anses for usædvanligt, om en bank ville yde lån med en i forvejen fastsat løbetid på 15 år. Ministeren gav endvidere udtryk for følgende betænkeligheder:

„Det er et åbent spørgsmål, om banker og sparekasser i det hele taget vil gå ind på selv mod statsgaranti at yde så lange lån, men fra statens side må man af sikkerhedsmæssige grunde stille krav om en sådan løbetid; man vil ikke kunne acceptere den hidtidige bankordning med kassekreditter på 3 måneders opsigelse. Det ville jo betyde, at opsigelsen kunne falde på et for staten yderst ugunstigt tidspunkt. Vil pengeinstitutterne derfor i det hele taget være tilbøjelige til selv at tage 25 pct. af risikoen uden forlods at have lagt beslag på låneansøgerens sikreste pantsætningsobjekter, og vil i særdeleshed håndværkerne være i stand til at betale en væsentlig højere bankrente plus eventuel provision og plus garanti-premien til staten? Dertil kommer, at denne låneordning i høj grad tager sigte på at hjælpe nye virksomheder i gang, og derfor kan man befrygte, at de pågældende ikke vil have mulighed for at opnå statsgaranterede lån, fordi de ikke i forvejen har en bankforbindelse, og bankerne vil være mere tilbøjelige til at søge at opnå en bankgaranti for deres normale kundeforbindelser for at slippe for en risiko, som de ellers ville have påtaget sig.

Den foreslåede ordning vil derfor, så vidt jeg kan se, meget let kunne udvikle sig til at blive en bankstøttelov i stedet for en industri-støttelov.“

Mens *Kryger* (V) gav udtryk for, at hans parti principielt var modstander af statens udlånsvirksomhed og fandt det bedre og billigere for staten at give garantier i stedet for kontante lån, udtalte *A. C. Normann* (RV), at hans parti ville modsætte sig det forelig-